

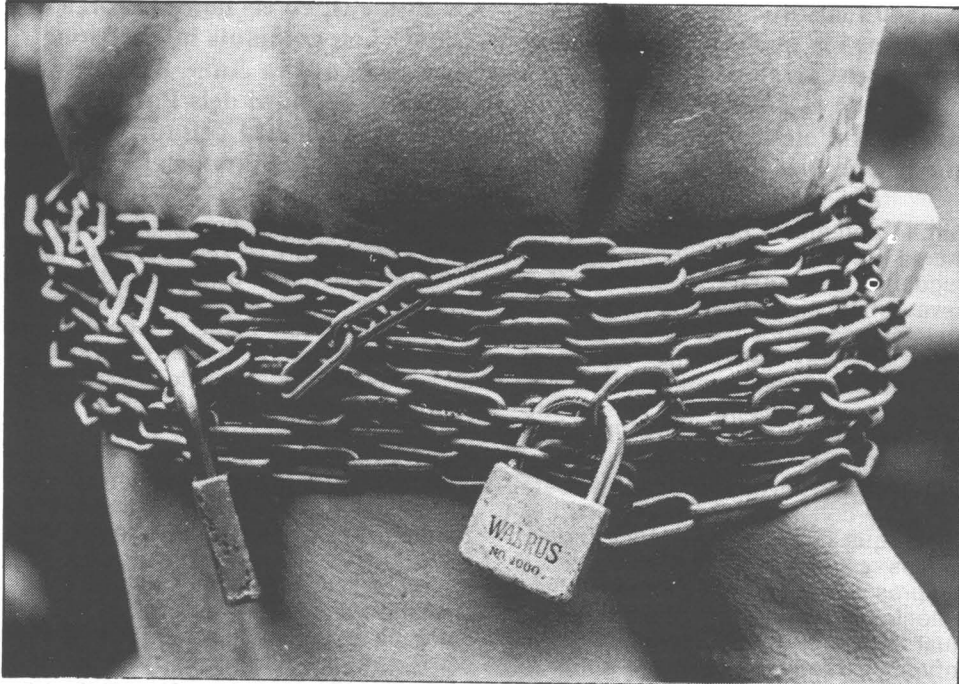
El mercat de la carn

Pensadors il·lustres de tot el món comencen a rumiar solucions per a veure què n'hem de fer del personal. Entre el creixement demogràfic i els espectaculars avenços de la tecnologia, ens trobem que l'home es va tornant incòmode per moments. Es fan càlculs realistes i hi ha força coincidència a considerar que, d'aquí a no res, amb dos o tres dies de treball a la setmana n'hi haurà prou per fer anar la indústria. Com que ja comptem que la gent no es quedarà tot el sant dia a casa, aquestes quatre o cinc jornades balderes preocupen els entesos. Algú ha parlat d'una imminent societat de l'oci, en la qual els ciutadans vagaran en busca de distraccions. La qüestió és que no se'ns aviciïn, que no tirin pel mal camí i en comptes d'aprofitar el temps per millorar no l'aprofitin per acabar de fer-se malbé. Sobre aquest punt, els moralistes no estan gens tranquils.

Aquesta situació no és el producte d'especulacions visionàries, sinó que en certa manera ja la comencem a viure a causa de l'atur. I la culpa no la té el petroli. És segur que si ara mateix ja comptéssim amb una font d'energia alternativa, el problema seria igual o més agut. Perquè em sembla que es tracta, de bo de veres, del progrés galopant del maquinisme. Els inversionistes estan espalmats i en franca regressió, perquè la cosa és clara: renovar aparells els permet de reduir plantilles, treure's del damunt el pes social de les persones que han de marcar targeta. Això, naturalment, no ho poden dir sense descarar-se i, per guardar les formes, els va com l'anell al dit presentar-se com a víctimes de la crisi. Si hem d'ésser sincers, no se'ls pot acusar del tot, perquè el progrés és irreversible (fins i tot entre cometes) i el que ens falta és trobar la manera de sobreviure'l i conviure-hi. De moment, no se sap si ens en sortirem, però bé hem de continuar, el món és més complex que una fàbrica que tanca aprofitant les vacances dels obrers.

Quedem, doncs, que hi ha qui medita i proveeix per nosaltres. El cas és que ens enfonsen en un esperit de fallida. Pares de família benpensants, incapaces de matar una mosca si algú els mira, ja ens diuen que la solució és una nova guerra. No se'ls pot contradir, és veritat que una guerra (especialment la pròxima) serà una aclarida sensorial, una esporgada que potser ens deixarà

"Molt aviat (si és que ja no hi som), el quilo de carn humana serà més barat que el quilo de carn de vedella". (Foto: Lluís Salom).

sense tronc. Durant deu o vint anys, hi haurà feina de sobres per als que quedin, i després tot es tornarà a embolicar més, tornarem a créixer i a fer nosa. Els problemes que tenim ara adquiriran més virulència, però qui sap si podrem salvar una o dues generacions d'inversionistes. Com a observació marginal, es pot assegurar que per a la guerra hi haurà tot el combustible que faci falta.

Els mateixos temperaments reposats, molt sensibles a les ferides més lleus sobre les pells que estimen, asseguruen que el desordre, la violència i el terrorisme són intolerables. És veritat, ho són sense reserves de cap mena i cal que no els deixem sols en la condemna, entre altres coses perquè no puguin presumir d'únics detentadors de la dignitat humana. La diferència grossa és que ells, alguns folgats i els infeliços notoris que els fan de comparsa, no s'estan d'insinuar que una dictadura és el gran remei per als mals que ens afligeixen. Llàstima que tinguem tan a prop experiències doloroses i que l'espectacle d'alguns països sud-americans ens ompli d'aprensions. En aquell hemisferi, hi ha dictadures que per posar fi a una intolerable cadena de dos-cents assassinats per any, han acon-

seguit en el mateix espai de temps vint mil morts violentes. Són xifres aproximades, però és fàcil de trobar referències exactes i situar-les en llocs ben concrets. Després d'aquestes repassades bàrbares, ve una pau de cementiri molt benvista per als qui no hi tenen tombes d'amics o de parents.

Diriem que hem arribat a la conclusió d'haver-nos excedit, que som massa. Qualsevol projecte d'esquilada reductora, sigui de nòmines o d'ànimes, és contemplada amb esperances per les classes abusivament aposentades. La gent que no depèn de sous ni ha d'anar a la guerra pot fer càbales sobre la gana i la sang dels altres sense perdre la serenor ni l'endrech de la figura.

El mal és que ho acceptem com si es tractés d'una fatalitat indefugible. Sembla que després de vint segles de cristianisme i d'un curs més remot de velles civilitzacions molt prometedores, hàgim arribat a un punt desconcertant: molt aviat (si és que ja no hi som), el quilo de carn humana serà més barat que el quilo de carn de vedella. Una carn, aquesta darrera, que pel fet d'anar carregada amb uns estrògens que es veu que també ajuden a la liquidació general, es cotitza a l'alça. ● PERE CALDERS